

Els infants de Nicaragua

LA COL·LECCIÓ E/S respon a la voluntat dels editors de posar a l'abast de tothom experiències i treballs de fi de carrera d'alumnes de la Diplomatura d'Educació Social de la UdG que puguin fomentar la reflexió crítica i, així, incidir en la pràctica professional de les persones que intervenen en el camp de l'educació social. L'autora, Inés Vigo, alumna de la la promoció dels Estudis, va realitzar el seu Pràcticum a Nicaragua treballant amb nens i nenes treballadors de Managua i va decidir fer en el seu treball de fi de carrera una reflexió crítica i rigorosa sobre la seva experiència. Ella, però, reconeix un segon objectiu: *contribuir a motivar les persones perquè continuïn lluitant fermament contra tot tipus d'opressió i marginació social.*

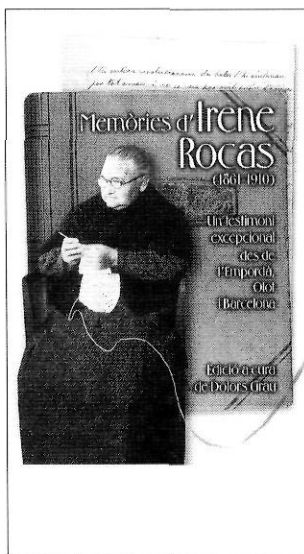
Inés VIGO.
Infància i família a Nicaragua.
Col·lecció E/S, 2.
UdG. Girona, 1998.
160 pàgines.

Presentar-vos el llibre *Infància i família a Nicaragua* m'obliga, doncs, a parlar d'una eina que, a més a més de l'interès específicament professional, és, sens dubte, una eina de treball en l'àmbit de l'educació per al desenvolupament i la sensibilització sobre els temes de cooperació i solidaritat mancada freqüentment de materials de recerca rigorosa a partir d'experiències concretes. Una eina, doncs, que pot permetre afavorir la informació, la formació, la reflexió crítica i l'acció transformadora conscient. I, en el cas de Nicaragua, passat l'impacte mediàtic de l'huracà Mitch, pot ajudar a la recuperació de la memòria en aquests moments d'ocultació neoliberal de la realitat (ens recordava el pedagog brasiler Paulo Freire que el principal objectiu de l'educació és la *desocultació de la*

realitat...) i a permetre una didàctica aproximació al seu present.

L'autora ens diu que en el llibre *no es presenten fórmules màgiques ni solucions matemàtiques. Que simplement s'intenta despertar en tots nosaltres aquell esperit crític que ens permetrà continuar mantenint-nos actius i seguir lluitant per un món just i solidari, no només com a educadors i educadores, sinó com a persones.* Personalment opino que aquest és el principal valor del llibre: el toc d'atenció ètic i polític i la crida a la permanent i necessària construcció de la cultura de la solidaritat que traspuen les seves pàgines. Un llibre, doncs, per llegir i per pensar. Un llibre, torno a Freire, per poder continuar transformant les dificultats en possibilitats...

Sebas Parra

Memòries d'una dona singular

L'ARXIU MUNICIPAL de Palafrugell dona continuïtat a la col·lecció iniciada amb les *Notes i dietaris de la família Fina* editant, a càrrec de la infatigable historiadora Dolors Grau, les *Memòries d'Irene Rocas (1861-1910)*. Certament, la tasca dels arxius municipals per a la recuperació del llegat històric local, i per extensió nacional, és del tot impagable.

Irene Rocas és una dona singular per a la seva època, en tots els aspectes, tot i que és un producte clar també d'aquesta mateixa època. Parlem d'una Renaixença ja florida que volia recuperar a través de les tradicions l'ànima del país. Tots els àmbits de la cultura eren vàlids per a aquesta tasca, però sobretot el folklorisme i la tradició, perquè és a través d'ells que l'esperit

català de final de segle havia pogut conservar el seu temps. Tot, és clar, ben tintat amb una dosi fortíssima del catolicisme propi d'aquells anys. Irene Rocas era catòlica i sentimental. Però també catalanista i feminista, en idèntiques dosis de passió.

Dues notes només, per tal de situar-la: als 45 anys ja és vídua, havent parit nou fills, amb set fills vius, un afectat de paràlisi infantil; sola, al casalic de Llofriu (posteriorment es va traslladar a viure a Olot i a Barcelona), un llogarret rural aleshores. Això ens podria fer pensar de trobar-nos davant d'una dona abatuda per les circumstàncies, dedicada als seus fills, a fer-los créixer, a tenir-ne cura. Ans el contrari, la Irene Rocas no para. Escriu les seves memòries (fins a vint llibretes) i

col·labora assíduament amb l'Institut d'Estudis Catalans; fa de corresponsal a Llofriu de mossèn Alcover per al seu diccionari, i recull dites i rondalles empordaneses. Procura, també, que els seus fills visquin en un ambient de cultura, de fervor catòlic i d'amor a la pàtria, paraules clau aquestes en el seu ideari i en el seu dietari personals.

Però, en tot cas, anem al rovell de la qüestió.

L'aportació més important d'Irene Rocas són les seves memòries: vint llibretes escrites amb una lletra menuda i força llegidora, en les quals Irene Rocas anava anotant la seva quotidianitat, les festivitats religioses, les malalties i la mort.

Gerard Prohias

Memòries d'Irene Rocas.
Edició a cura de
Dolors Grau i Ferrando.
Ajuntament de Palafrugell, 1999,
156 pàg.